

บทนำ

เคยได้ยินมาว่าชีวิตคือการเรียนรู้ หากวันนี้เราล้มเหลว ขอให้เราลุกขึ้นสู้ แต่ไม่รู้ทำไมพอ ‘อริษา ตรีรักษ์’ สู้แล้วชีวิตดันสู้กลับ หลังเรียนจบได้ใบปริญญามาครอบครอง หญิงสาววัยยี่สิบสามปี ร้อนวิชาถึงขั้นตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตด้วยการทำธุรกิจนำเข้า กระเป๋าหนังจากต่างประเทศ แทนที่จะเข้าไปช่วยบิดาบริหารธุรกิจ น้ำอัดลมของครอบครัวอย่างที่เราจะเป็น

อริษาเปิดบริษัทขนาดเล็กที่มีพนักงานเพียงสี่คนด้วยเงินลงทุน จากบิดา ในปีแรกสินค้าของเธอได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม แต่พอ เข้าปีที่สองสถานการณ์ก็พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเมื่อยอดสั่งซื้อ ค่อยๆ ลดลง จนกระทั่งปีที่สามยอดขายเกือบจะนิ่งสนิท กำไรที่เคยมี หดหายจนต้องนำเงินสำรองของบริษัทออกมาใช้เพื่อประคับประคอง กิจการ เมื่อเรื่องถึงหูคนอาบน้ำร้อนมาก่อนเช่นบิดา ท่านก็ยื่นคำขาด ให้ตัดใจและปิดกิจการเสีย แต่ลูกสาวคนเดียวของครอบครัวยืนกรานขอ สู้สักครั้ง

อริษาไม่เคยเชื่อเลยว่าพอชีวิตพบเจอเรื่องยาก ปัญหาทุกอย่าง ก็พากันเดินขบวนพาเหรดเข้ามาหาเธอ ปรีกษาบิดามารดาก็แล้ว เล่า ให้เพื่อนฟังก็แล้ว หญิงสาวยังมองไม่เห็นทางออก สุดท้ายก็ได้แต่คิด

ว่าหากชีวิตมันยากนัก ทางออกอาจอยู่ที่สำนักแม่หมอน้ำทิพย์ หมอดู
ชื่อดังระดับตำนานตามคำบอกเล่าของเพื่อนสนิท

อริษาเดินตามเพื่อนรักอย่างใจสู้ ชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน
รูปร่างสูงโปร่งหัวใจหญิง เข้ามายังบ้านเรือนไทยแถบชานเมือง
บรรยากาศร่มรื่นทำให้จิตใจที่วุ่นวายน้อยๆ ผ่อนคลาย ใจสู้เดินนำหน้า
เพื่อนรักพาขึ้นบันไดไปยังชั้นสองด้วยความเคยชินคล้ายเป็นเจ้าของ
บ้านเสียเอง ก่อนจะดึงมือหญิงสาวที่กำลังเผชิญกับปัญหาพระศุกร์
เข้าพระเสาร์แทรกให้นั่งลงกับพื้นข้างกันตรงลานโถงกลางบ้าน อริษา
ยอมนั่งลงแต่โดยดี ดวงตากลมโตที่เป็นประกายอยู่เสมอ บัดนี้กลับ
เต็มไปด้วยความสงสัยยามมองไปรอบๆ

“แกพามาผิดที่หรือเปล่า ทำไมมันโถงแบบนี้” หญิงสาวกระซิบ
ถามเพื่อน นอกจากโต๊ะเตี้ยตรงมุมหนึ่งที่วางถาดเครื่องบูชาแล้วก็ไม่มี
ของขลังอื่นใด ทำไมไม่เหมือนกับสำนักอื่นที่เคยเห็นในข่าว

“น้อยแต่มาก ขลังสุดๆ” ใจสู้หันมาบอกเพื่อน และรีบหุบปาก
เมื่อหญิงวัยกลางคนในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าสีเสียวเข้มเปิดประตู
ออกมาจากห้องด้านใน แล้วเดินตรงมานั่งตรงหน้าพวกเธอทั้งคู่

“มาอีกแล้วหรือ” เสียงก้องกังวานดังขึ้น เธอจำหน้าพ่อหนุ่ม
ลูกครึ่งคนนี้ได้ มาบ่อยเสียจนต้องเป็นฝ่ายเอ่ยเตือนให้หลายๆ ลงบ้าง

ใจสู้หัวเราะหลังได้ยินคำทักทายนั่นด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายหยอกเล่น
รีบชี้นิ้วไปยังหญิงสาวที่นั่งข้างกาย “คราวนี้เพื่อนครับ”

แม่หมอน้ำทิพย์ยกยิ้มมุมปาก เหลือบมองสาวน้อยที่นั่งกะพริบ
ตาปริบๆ คล้ายเด็กน้อยไร้เดียงสา แล้วเริ่มซักถามวันเดือนปีเกิด จาก
นั้นก็หลับตานิ่ง

“เรื่องงาน...เรื่องผู้ชาย”

อริษาดาทโต หันไปมองหน้าเพื่อนประหนึ่งจะถามว่าใจสู้แอบเอา
ความลับของเธอมาบอกก่อนหรือไม่ ซึ่งอีกฝ่ายยืนยันด้วยการส่ายหน้า

รัว หญิงสาวจึงตัดสินใจเล่าเรื่องของตัวเองบางส่วนอย่างไม่ลังเล

“แม่หมอคะ หนูมีเนื้อคู่กับเขาใหม่คะ ขอให้เขามาปรากฏตัว
ตอนนี้เลยได้ไหมคะ” หญิงสาวคิดแบบตื้นๆ ว่าเธอกำลังต้องการชาย
หนุ่มสักคนที่จะเข้ามาช่วยแก้ปัญหา หากคนคนนั้นเป็นเนื้อคู่เธอก็ด้วย
ก็คงจะดีไม่น้อย เท่ากับว่ายิ่งปีนหน้าเดียวได้นกหลายตัว

แม่หมอน้ำทิพย์ยิ้มมุมปากกับคำพูดนั้น คนนะ...ไม่ใช่ผีที่จะขอ
ให้มาปรากฏตัวได้ทันทีที่นึกถึง หญิงวัยกลางคนค่อยๆ หลับตาลงอีก
ครั้ง พยายามเพ่งมองโน้มนิมิตแล้วพูดออกมาด้วยเสียงดังชัดเจน

“เคยเจอกันแล้วนี่”

คนรอบฟังขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เผลอหันไปสบตากับเพื่อน-
สนิทที่หันมามองเช่นกัน คิดทบทวนถึงผู้ชายที่เคยเจอ หากไม่ใช่คน
เดินสวนกันหรือเพื่อนในชั้นเรียน ก็ดูจะมีแค่สามคนเท่านั้นที่สนิทสนม
คนแรกคือบิดา คนที่สองคือใจ้อ และคนที่สามคืออรุณพีที่ทำให้เธอต้อง
มานั่งอยู่ที่นี้

“ขาว” หมออดูชื่อดังยังหลับตาไปพูดไป

“เอ้อ ขอแคบกว่านั้นนิดหนึ่งได้ไหมคะ”

“ตัวเลข” แม่หมอยังพูดต่อ

“เนื้อคู่แก่เป็นเจ้ามือห่วยเหรวะ” ใจ้อรีบหันมากระซิบกระซาบ
แต่ก็ดังพอที่จะทำให้แม่หมอส้มตามองดูด้วยไม่สบอารมณ์ที่โดนขัด

“อยู่ใกล้คนนี้ได้ เขาช่วยเธอได้”

“หนูจะรู้ได้ไงกันว่าคนไหน” อริษาพึมพำเสียงเบา หน้าม่อยลง
อย่างจนใจว่าเธอจะเจอคนที่แม่หมอบอกได้อย่างไรกัน

แม่หมอน้ำทิพย์จ้องตาสาวน้อยหน้าหวาน ก่อนจะยกมือขึ้น
ทาบทับบริเวณหน้าอกข้างซ้ายของตัวเอง

“ตรงนี้จะบอกเธอเอง”

หญิงวัยกลางคนยิ้มอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายยังทำหน้าที่นี้ยาก จาก

นั่นจึงยอมเอ่ยต่อ “ไผ่ได้ตา”

“ข้างไหนคะ” อริษยาตาลุกวาวกับคำใบ้ที่เพิ่มขึ้นมา

คราวนี้แม่หมอไม่ยอมพูดอะไรอีก จนอริษาทำหน้าที่อัยการรอบ
เมื่อคำบอกเล่าของหมอชื้อดังหลุดมาแต่ละที่ราวกับกลัวจะโดนคิด
เงินจากเทวดา

เช้าวันหยุดเป็นช่วงเวลาที่อริษาโปรดปรานเพราะไม่ต้องเร่งรีบอาบน้ำแต่งตัว ฝากการจราจรแสนติดขัดเพื่อไปทำงานให้ตรงเวลา แม้จะเป็นเจ้าของกิจการขนาดเล็กที่มีพนักงานเพียงไม่กี่คน แต่เธอก็มักจะเข้างานตรงเวลาให้เป็นตัวอย่างที่ดีเสมอ เคยขอบิดามารดาย้ายออกไปอยู่คอนโดใกล้สถานที่ทำงาน แต่ก็โดนปฏิเสธ เธอเข้าใจว่าท่านทั้งสองคงเป็นห่วงลูกสาวคนเดียวจึงไม่เคยดื้อดึง แต่มีบ้างที่ขอไปค้างอ้างแรมข้างนอกโดยหยิบยกเอาเพื่อนสนิทมาเป็นข้ออ้าง

อริษาลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจข้างเตียงพลางคิดในใจว่าวันนี้จะลงไปออกกำลังกายเรียกเหงื่อเสียหน่อย แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังขึ้นมาถึงชั้นสองของบ้าน หญิงสาวเดินไปแหวกม่านดู จากนั้นก็คว้ารีเลย์ได้รูปที่ถูกแต่งไว้เป็นทรงกึ่งหมวดเข้าหากันเมื่อเห็นชบวณแห่บนทางเดินจากสนามหน้าบ้านใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

สมองเริ่มประมวลผลว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น มีคนจะบวชหรือมีใครจะแต่งงานหรือเปล่า ก่อนจะสะดุดตากับชายหนุ่มรุ่นพี่ที่เดินร่วมอยู่ในชบวณนั้น ‘ขุนพล กิตติชัยเดชา’ รุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่อายุมากกว่าเธอสามปี อริษาบังเอิญได้เจอชายหนุ่มในงานเลี้ยงสังสรรค์แห่งหนึ่ง จึงเข้าไปทักทายในฐานะที่เธอเป็นรุ่นพี่ในคณะที่คุ้น

หน้า หลังจากนั้นขุนพลก็เป็นฝ่ายเข้ามาตีสนิทด้วยการอาสาเป็นที่ปรึกษาให้แก่อริษาในเรื่องธุรกิจของเธอ หญิงสาวเห็นว่าชายหนุ่มคงพอมีประสบการณ์จากการทำธุรกิจร้านทองของครอบครัวจึงรับไมตรีนั้นไว้ ว่าแต่วันนี้ขุนพลกำลังจะบวชหรือ ถึงได้แห่ขบวนมาบ้านเธอแต่เดี๋ยวนะ หากเขาบวชจริง เขากำลังจะมาขอขมาเธออย่างนั้นหรือ

ไม่รอช้า...อริษารีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ววิ่งลงมาชั้นล่างด้วยความรวดเร็ว เจอกับภานุและรัญญา บิดามารดาของเธอที่ยืนชะเง้อชะแง้ด้วยความสงสัยไม่פקันอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน

ครอบครัวตรีรักษ์เชื้อเชิญครอบครัวกิตติชัยเดชาซึ่งนอกจากจะมีบิดามารดาของขุนพลแล้ว ยังมีญาติที่อริษาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนอีกสองสามคนเดินตามเข้ามาในห้องรับแขกของบ้าน ส่วนที่เหลืออีกประมาณห้าหกคนเป็นฝ่ายขอนั่งรออยู่ด้านนอก

ภายในห้องรับแขกแสนโอโถงของบ้านตรีรักษ์ ครอบครัวกิตติชัยเดชานั้นโบหน้าเบือนยิ้มกันทุกคน ต่างกับอริษาและบิดามารดาที่ยังทำหน้าที่เป็นไก่ตาแตก

“วันนี้เป็นฤกษ์งามยามดี อ้าว...เอ๊ย ผมก็เลยจะมาขอหนูเอ็นให้ลูกชาย” บำรุง บิดาของขุนพลพูดเรื่องที่ตั้งใจมาในวันนี้ โบหน้าอวบอกลมเบือนรอยยิ้มกว้างจนตาเกือบจะปิดสนิท

ภานุหันไปมองหน้าลูกสาวข้างกายด้วยความไม่เข้าใจ เขาเคยพบกับขุนพลที่แหวะเวียนมาหาลูกสาวอยู่หลายครั้ง รับรู้ว่าทั้งสองสนิทสนมกัน แต่ครั้งถามถึงความสัมพันธ์ เธอก็ตอบเพียงแค่ว่าเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องเท่านั้น

“ว่าไงเอ็น” คนเป็นพ่อสะกิดเรียกสติลูกสาว เมื่อเห็นเธอนิ่งไปคล้ายสติหลุดลอยออกจากร่าง

อริษากะพริบตาไล่ความมึนงง มองไปยังขุนพลที่ไม่รู้ไปเอาความมั่นใจมาจากไหน แล้วรีบส่ายหน้ารัว จนหลายคนในห้องที่จ้อง

รอคำตอบพากันหันซ้ายหันขวาด้วยความเล็งลึก

“เอินไม่แต่งคะ”

“น้องเอิน” ขุนพลครางเสียงแผ่ว ไหลลู่ลงด้วยความห่อเหี่ยว ไม่คิดว่าเธอจะปฏิเสธออกมาได้งั้นๆ เช่นนี้

จริงอยู่ว่าเขากับเธอไม่เคยพูดคุยกดกลางเรื่องการคบหากันแบบเป็นทางการ แต่ความสัมพันธ์ที่มีมานานหลายปี เขามั่นใจว่าอริษาชอบเขาแน่ แล้วนี่เขายกชั้นหมากมาเซอร์ไพรส์เธอ ทำไมเธอถึงไม่ยินดี หรือเธอจะตกใจเลยปฏิเสธไว้ก่อน

“เอินกับพี่พล เราเป็นแค่พี่น้องกัน” อริษายังคงพูดต่อ สายตาจับจ้องไปยังรุ่นพี่ ก่อนจะมองไปทางบิดามารดาของเขา

“เอินขอโทษนะคะ ถ้าทำอะไรให้เข้าใจผิด” หญิงสาวพูดด้วยความเคารพผู้ใหญ่ทั้งสองที่เคยพบหน้ามาก่อน

“แต่หนูเอินยังโสดไม่ใช่เหรอ แต่งงานกันไปเดี๋ยวก็รักกันเอง” บิดาของขุนพลพยายามหวานล้อม เขารู้ว่าลูกชายรักหญิงสาวคนนี้มาก

“นั่นสิ หรือจะหมั้นกันไว้ก่อน” ภานุตันเห็นดีเห็นงามด้วย จนลูกสาวมองค้อนคนเป็นพ่อ และหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากผู้เป็นแม่ที่มักจะเข้าข้างเธอเสมอ

“แม้ว่าพลกับเอินไปคุยกันก่อนดีไหมลูก” รัญญาออกความเห็น

“คุยตรงนี้ก็ได้อะ จะได้พูดกันให้รู้เรื่องที่เดียว เอินนับถือพี่พล ในฐานะพี่ชายเท่านั้นคะ”

จบประโยคของอริษา ขุนพลก็รีบสวนกลับ “แต่เราคบกันมาหลายปีแล้วนะครับ”

“รู้จักอะ ไม่ได้คบกัน” อริษารีบแก้

“ได้ๆ” งั้นป้าขอให้หนูเอินเริ่มคบกับเจ้าพลได้ไหม ดูใจกันไป ยังไม่ต้องหมั้นต้องแต่งอะไรตอนนี้หรือ” บิดาขุนพลหาทางออก พยายาม

ช่วยลูกชายที่หน้าเสียจนคล้ายจะร้องไห้

อริษามองรุ่นพี่ แม้จะรู้ว่าตลอดว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ แต่ที่ผ่านมาก็ขีตเส้นไว้ชัดเจนแล้ว มันยังไม่พอสินะ

“เ็นต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ แต่เ็นไม่ได้รักพี่พล”

เท่านั้นแหละ ขุนพลก็ร้องโวยวายออกมาจนครอบครัวเขาต้องรีบเข้ามาจับตัวชายหนุ่มที่ลงไปดินกับพื้น ภาณุและรัญญาตกใจกับภาพตรงหน้าไม่น้อย ไม่คิดว่าขุนพล ชายหนุ่มมาดนิ่ง พุดจาไพเราะ จะทำตัวคล้ายคนเสียสติเช่นนี้

“น้องเ็นต้องรักพี่”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะพล” รัญญาพยายามปลอบ คิดในใจว่านี่อาจเป็นเหตุผลที่ลูกสาวไม่ยอมตกลงปลงใจกับอีกฝ่าย

“พล หยุดเถอะลูก” ภรรยา มารดาของชายหนุ่มพูดออกมาบ้าง หลังนั่งนิ่งมานาน

“ม่า พลรักน้องเ็น พลจะแต่งงานกับน้อง”

ภรรยาทั้งกอดทั้งลูบศีรษะของลูกชายคนเล็กที่ร้องไห้อย่างไม่อาย เธอทราบมาโดยตลอดว่าขุนพลชอบอริษา ต่างกับหญิงสาวที่ไม่ได้มีท่าทีกับลูกชายเธอในเชิงผู้สาวสัคนิด ครั้นบอกให้ลูกทำใจ ลูกชายคนเล็กที่โดนตามใจมาตั้งแต่เด็กก็ขู่จะทำร้ายตัวเองสารพัด จนเธอต้องรองว่าจะยอมทำตามที่ลูกชายต้องการ

“หนูเ็นเขาคงมีคนรักอยู่แล้ว ใช่ไหมลูก”

ภรรยาพูดกับลูกชายแล้วหันไปทางหญิงสาวใบหน้าสวยหวาน ที่นั่งอยู่ไม่ไกล

อริษามองมารดาของขุนพลด้วยความเคารพ สีหน้าเศร้าลงเล็กน้อยยามสบตาอีกฝ่าย ก่อนจะพยักหน้ารับตามที่อีกฝ่ายเปิดช่องให้

“ใช่ค่ะ เ็นมีคนรักอยู่แล้ว”

“ไม่จริง ที่ผ่านมาน้องเ็นไม่เคยมีใคร” ขุนพลตะโกนก้องจน

คนที่รออยู่ด้านนอกพากันมาออกตรงหน้าประตู

“เณรไม่จำเป็นต้องบอกพี่พลทุกเรื่องนี่คะ” อริษายังแย้งชายหนุ่มที่หน้าตาหมดสภาพ

“พล หักอกหักใจเสียเถอะนะลูก” มารดาของชายหนุ่มพยายามบอกให้สงบสติ

“ไม่ ถ้าน้องเณรมีคนรักจริงก็พามาให้พี่ดูเลย แล้วพี่จะยอมเชื่อ ถ้าไม่มี น้องเณรต้องยอมคบกับพี่” ขุนพลชู น้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวังอีกครั้ง เขารับรู้ความเคลื่อนไหวของเธอมาทตลอด มีคนมาจีบอริษาหลายคน แต่เขาก็ไม่เคยคบหาใคร นั่นทำให้ชายหนุ่มเข้าใจมาตลอดว่าเธอรู้สึกดีกับเขาจนไม่มีใจให้คนอื่น

“ได้สิคะ แต่ต้องรอหน่อยนะคะ พอดีแฟนเณรไปทำงานต่างประเทศ” อริษาโกหกคำโต ทำเอาบิดามารดาของเธอหันมามองหน้ากัน ด้วยรู้ว่าลูกสาวที่ไปนัดดูตัวหลายครั้งหลายครา ยังไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน หรืออันที่จริงอริษาจะแอบซ่อนใครไว้

“พี่ให้เวลาถึงแค่สิ้นเดือนนี้” ขุนพลประกาศกร้าว ลูกชิ้นยื่นยกมือไหว้บุพการีของหญิงสาว แล้วก้าวเดินฉับๆ ออกจากห้องรับแขกไป

อริษาดถอนหายใจออกมาเมื่อรู้ว่าเอาตัวรอดได้แล้ว เธอยกมือไหว้บิดามารดาของขุนพลเช่นกัน ก่อนจะโดนไล่ให้ออกไปด้านนอก เพราะพวกผู้ใหญ่ขอพูดคุยกันต่อ แม้สงสัยว่าจะมีการตกลงอะไรกันลับหลังเธอ แต่หญิงสาวก็จำใจลุกออกมาอย่างเสียไม่ได้

อริษานำเรื่องกลุ่มใจมาปรึกษาแก๊งเพื่อนสนิทอย่างขวัญชนกซึ่งเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม และใจี่ซึ่งมารู้จักกันตอนเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งสองคนรู้จักกับขุนพลเป็นอย่างดีไม่ต่างกับเธอ เพราะเรียนอยู่ในร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน

“ฟีพลนี่แอบจิตเหมือนกันนะ” ใจ้อ้อออกความเห็น เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างดีหัวใจหญิง เจ้าของธุรกิจร้านเช่าชุดราตรีที่รับช่วงต่อมาจากมารดา

“ถึงกับลงไปนอนดินนี่ก็ไม่ธรรมดา” ขวัญชนกออกความเห็นบ้าง เธอเป็นลูกสาวร้านขายอะไหล่เครื่องยนต์รายใหญ่ของจังหวัดหนึ่งในภาคกลาง

“ฉันชนลูกเลย ที่ผ่านมาก็แสดงออกชัดแล้วนะว่าไม่ได้คิดอะไร” อริษาพูดพร้อมหยิบเอกสารบนโต๊ะมาเปิดอ่าน

สองเพื่อนรักฟังแล้วหันมาสบตากันอย่างมีเลศนัยโดยไม่ได้นัดหมาย ทำเอาอริษาน้ำนูดั้งแยกเขี้ยวส่งให้

“ทำหน้าที่แบบนั้นหมายความว่าไง”

“เปล่า” ขวัญชนกตอบ ทั้งที่ในใจคิดไม่ต่างกับเพื่อนรักอีกคน ว่าอริษาเป็นคนขี้ข้อน คำพูดคำจานั้นทำให้คนรักคนหลงได้ไม่ยาก ซึ่งหากไม่ใช่เพื่อนกันคงคิดว่าหญิงสาวเป็นคนประเภทท้อง่ายไปทั่ว ทั้งที่ความจริงมันเป็นเพียงปฏิกิริยาตามธรรมชาติของเธอเท่านั้น

“ถ้าจะบอกว่าฉันอ้อยฟีพล ฉันตบนะ” อริษาดักทางอย่างรู้ทัน

“ก็แกชอบทำตาแป๋ว พูดเสียงเล็กเสียงน้อย แล้วยังเวลาที่จะขอให้ใครทำอะไรให้ละก็ เสียงแจะหวานเป็นพิเศษ ขนาดฉันยังตกหลุมแกบ่อยๆ เลย” ใจ้อ้อสวนขึ้นมา

“แกชอบฉันหรือ งั้นแต่งงานกันไหม”

“จะบ้าหรอเน็งเอน ฟ้าผ่าใหม่ อีก็อย่าง...ตอนนี้ฉันกำลังอินเลิฟกับน้องโก้จ๊ะ” เพื่อนรักลูกครึ่งรีบท้วง และทำหน้าที่กรุ้มกริมตอนทำโยค

“ถ้าจะอวดผัวก็หยุดคะ แล้วนี่แกจะเอาไงต่อ” ขวัญชนกห้ามเพื่อนใจหญิง ก่อนจะหันไปถามเพื่อนอีกคน

“ก็คงจ้างใครสักคนมาเล่นละครตบตา”

“เกิดคิดว่าพี่พลจะเชื่อหรือ เขาฉลาดจะตาย” โจอี้แย้ง คิดในใจว่ารุ่นพี่สอบได้ทีหนึ่งของชั้นมาตลอด แถมยังจบด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอีกต่างหาก

“แล้วแกจะให้ฉันทำไง” อริษยาถามพร้อมวางกระดาษที่อ่านค้างไว้ พูบหน้าลงกับโต๊ะทำงาน ตามด้วยเสียงบ่นพิมพ์

“ไอ้ย เครียด ปีนี้มันปีขงฉันหรือไงนะ”

เพื่อนรักทั้งสองคนมองหน้ากัน แล้วก็ป็นขวัญชนกที่ถือวิสาสะหยิบกระดาษแผ่นนั้นมาอ่าน พบว่ามันคือเอกสารสรุปรายรับ-รายจ่ายของเดือนที่ผ่านมา แล้วส่งต่อให้เพื่อนรักอีกคนดู

โจอี้ส่ายหน้าช้าๆ โดยไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวจะเป็นการซ้ำเติมเพื่อน เขาแปลกใจอยู่ไม่น้อยว่าเหตุใดลูกสาวเจ้าของบริษัทน้ำอัดลมรายใหญ่ของประเทศถึงไม่มีหัวทางการค้าเอาเสียเลย เรียกได้ว่าใจรักแต่หัวไม่ไปของแท้

“ธุรกิจนี้อาจจะไม่เหมาะกับแกนะ” ขวัญชนกปลอบใจ

“แต่ฉันรักธุรกิจนี้” อริษยาตอบเสียงเบา เบะปากคล้ายจะร้องไห้

อริษยาเคยไปเที่ยวประเทศเกาหลีใต้เมื่อตอนใกล้เรียนจบปริญญาตรี เธอบังเอิญไปเจอร้านขายกระเป๋าหนังแนวแฮนด์เมดเข้า หญิงสาวถูกอกถูกใจจนซื้อมาหลายใบ ก่อนจะเกิดไอเดียตั้งตัวเป็นคนขายเสียเอง เธอใช้เวลาเจรจากับเจ้าของเพื่อขอนำมาขายต่อในประเทศไทยอยู่นานกว่าอีกฝ่ายจะยอมตกลง โดยเธอจะต้องใช้ชื่อแบรนด์สินค้าเดิม ห้ามเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ายนั้นจึงยอมตกลงในที่สุด

“ฉันพูดจริงๆ นะ แกเลิกเหอะ พอมีคนชื่อแกไม่มีของ พอมีของก็ไม่มีคนชื่อ แล้วนี่จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายลูกน้องที่นั่งตาปริบๆ ด้านนอก หรือแกจะเลิกจ้าง ปล່อยพวกนั้นไปพบทางสว่าง” โจอี้บ่นออกมา ด้วยความที่ต้นทางทำธุรกิจแบบอินดี้ผลิตกระเป๋าตามใจฉัน เพื่อน

รักจึงต้องทำธุรกิจแบบตามใจฝ้ายนั้นไปโดยปริยาย

อริษาเคยเปิดฟรือออร์เดอร์กระเป่ารุ่นต่างๆ ที่กำลังอยู่ระหว่างการผลิตเรียกลูกค้าได้มหาศาล แต่สุดท้ายกระเป่ากลับไม่เพียงพอต่อความต้องการ และทางต่างประเทศไม่ยอมผลิตเพิ่ม เพื่อนรักต้องเสียเครดิตไปมากจนถึงขั้นโดนตั้งกระทู้ด่าในเว็บไซต์ แม้จะยอมซดใช้ค่าเสียหายให้แก่ลูกค้าทุกคนก็ตาม หลังจากนั้นอริษาแก้เกมด้วยการสั่งของมาสต็อกไว้หวังให้มีของพร้อมส่งแน่ๆ แต่ยอดขายกลับไม่เป็นไปอย่างที่ใจหวัง

“ไม่ ยิ่งไงฉันก็ต้องหาเงินมาให้ได้ อีกอย่าง...พวกเขาที่สู้มากับฉัน ไม่ทิ้งฉันไปไหนหรอก”

“คนเราต้องกินต้องใช้ชะงายเงิน ใครจะมาทนทำงานที่บริษัทจะปิดมิปิดແລ້”

“ใจอ้อ ถ้าแกพูดมากก็เอาเงินมาให้ฉันยืมเลย”

“แกจะซูดเสียดกับปุหรอ” ใจอ้อถามออกมา ตัวเองก็โดนมารดาจាក់ดวงเงินเช่นกัน เพราะแม่บังเกิดเกล้ากลัวว่าลูกชายจะเอาเงินไปเบียดผู้ขายกับหมอดู คิดแล้วยังอับอายไม่หายเมื่อเหตุการณ์รูดบัตรไม่ผ่านต่อหน้าหนุ่มน้อยที่ตกมาได้ นั้นยังฝังใจมาถึงทุกวันนี้

อริษาถอนหายใจ ก่อนจะมองเพื่อนรักอีกคนตาละห้อย

“แกก็รู้ว่าฉันโดนลดค่าขนมเพราะไม่ยอมกลับไปช่วยงานที่บ้าน” ขวัญชนกรีบบอก บิดามารดาก็หวังให้เธอกลับไปช่วยดูแลกิจการของครอบครัวเช่นกัน แต่คนรักเรียนเช่นเธอขอเลือกเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นแทน

“ลองขอพ่อกับแม่แกอีกรอบใหม่ละ” ใจอ้อพูดออกมา

“ขอแล้ว โดนด่าจนหูชา”

อริษาทั้งร้องไห้ทั้งอ้อนวอนขอเงินจากบิดามารดา เข้า กลางวันเย็น ที่ผ่านมாத่านก็ยอมช่วยเหลือมาตลอด แต่ไม่ใช่ครั้งนี้ ท่านให้

เหตุผลว่าเธอเอาเงินมาถลุงเล่นมากเกินไปแล้ว ให้กลับไปช่วยงานที่บริษัทแล้วรับเงินเดือนแทน

“พวกแกช่วยฉันคิดหน่อย ฉันจะทำยังไงดี” อริษาคำครวญแล้วพุบหน้าลงกับโต๊ะทำงานอีกรอบ

สองเพื่อนรักหันมาสบตากัน ก่อนจะมองกลับไปยังเพื่อนอีกคนที่ดูท่าพระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรกแล้วพากันถอนหายใจออกมา จากนั้นใจก็ตีบโตะเสียงดังจนคนก้มหน้าอยู่สะดุ้ง

“แม่หมอน้ำทิพย์ ไป ยายเอนลูก”

อริษาถอนหายใจอีกครั้ง ไซ้ว่าเธอจะไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน เมื่อเพื่อนลูกครึ่งพูดถึงลีลาการดูดวงของแม่หมอนที่เจ้าตัวบอกว่าแม่นักแม่นหนาอยู่เป็นประจำ เธอไม่เคยเชื่อทางนี้จึงไม่คิดจะไปตามคำชวนของเพื่อนสักครั้ง

“แกไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ตอนนี้แกไม่มีทางเลือกแล้วนะ”

“ลองดูก็ไม่น่าเสียหายนะเ็น” ขวัญชนกที่ไม่เชื่อทางนี้เช่นกัน ยังพยายามโน้มน้าวเพื่อน

“แกจะไปด้วยกันไหม”

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่ามีธุระ แก่ไปกับยายใจอึ้แล้วกันนะ” ขวัญชนกพูดจบก็รีบชิงหนีทันที ทิ้งให้อริษากับใจอึ้มองตามตาขวาง คนแรกมองเพราะถูกทิ้ง อีกคนมองเพราะหมั่นไส้เนื่องจากขวัญชนกมักชอบจิกกัดเรื่องดูดวงของตัวเองอยู่เสมอ

หลังจากไปตรวจดวงชะตากับแม่หมอนคนดังมาเป็นสัปดาห์ อริษาก็เปลี่ยนห้องทำงานให้กลายเป็นแหล่งค้นหาข้อมูลชายหนุ่มที่สวรรค์จะประทานให้มาช่วยเธอ โดยมีเพื่อนรักทั้งสองปักหลักให้ความช่วยเหลือไม่ห่าง

“แล้ววันนี้ยายใจอึ้มันหายไปไหน” ขวัญชนกถามถึงเพื่อนอีก

คนที่มาช้ากว่าที่นัดกันไว้นานพอสมควร

พลันเสียงร้องโหวกเหวกโวยวายก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงเปิดประตูเข้ามาโดยไม่แจ้งล่วงหน้า พร้อมทั้งท่าทางกระหืดกระหอบของคนที่ถูกถามถึง

“ตายยากชะมัด”

หนุ่มลูกครึ่งหันไปถลึงตาใส่ขวัญชนกตอนที่ไต่ยีนคำบนพื้มพำก่อนจะหันไปทางเจ้าของห้อง

“ยายเงิน เจอแล้ว ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ยกมือสาธุเร็ว” พุดพลางกางนิตยสารฉบับหนึ่งลงบนโต๊ะ

คนที่เหลือจิงชะงักหน้าเข้ามาดู เห็นภาพชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สองแขนยกขึ้นกอดอกสร้างความภูมิใจสูง ไบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาขาวสะอาด ริมฝีปากแดงระเรื่อจนอดคิดไม่ได้ว่าใช้โฟโตชอปเกินจริง

“วรินทร์ จีรวาณิชย์ หนึ่งในผู้บริหารเจเอ็นแบงค์” ใจ้อเริ่มสาธยายข้อมูล “ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่าง ชาว ทำงานเกี่ยวกับตัวเลข และที่สำคัญมีไผ่ได้ตาซ้ายด้วย เบ๊ๆ แก่ดูดี แม่นมาก ขออวยยศแม่หมอน้ำทิพย์ชั้นสูงสุด” พุดจบหนุ่มตาน้ำข้าวก็ยกมือพนมไหว้สูงท่วมศีรษะ และลูบแขนที่ชนลกชันเบาๆ

“มีจริงๆ ด้วยอะ” ขวัญชนกหยิบนิตยสารขึ้นเพ่งมองหน้าชายหนุ่มตามคำบอกเล่าของเพื่อน

ส่วนอริชานันน์ป็นหน้าไม่ถูก คิดวนวนในหัว แล้วหันไปบอกคนนำเสนอ “ไม่เอา ขอผ่าน”

“ยายเงิน ไม่มีแล้วนะ ฉันทพลิกแผ่นดินหาให้แกหมดแล้ว” ใจ้อร้องโอดโอยหลังไต่ยีนคำปฏิเสธของเพื่อน

“ฉันเชื่อผีมือแก ไปหาใหม่ มันต้องมีอีกสิ”

“นอกจากคนนี้ก็ไม่มีแล้ว เหลือแต่แบบหัวเถิก ลงพุง แกจะเอา

ใหม่ล่ะ”

“ขอเลือกชนิดหนึ่งได้ปะ นะใจอีนะ” อริษาส่งสายตาวิงวอนเพื่อน
จนอีกคนต้องเสมือมองไปทางอื่น ไม่อย่างนั้นได้ใจอ่อนแน่

“ก็คนนี่แหละ ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่าง”

“ฉันเลือกเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเลือกฉันไง” อริษา
พิมพ์่าตอนท้ายประโยค แต่ดังพอให้เพื่อนได้ยินกันชัดเจน

ขวัญชนกกับใจอีสบตากัน จากนั้นจึงมองไปยังอริษาด้วย
สายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“ฉันเคยไปดูตัวกับเขา แล้วโดนปฏิเสธ พอใจยัง” อริษาจำใจ
เล่า พลันเสียงหัวเราะจากเพื่อนสนิทก็ดังลั่นห้อง

ใจอื่กระตุกยิ้มมุมปากอย่างเอ็นดูเพื่อนรัก ที่ผ่านมาอริษาเล่า
เรื่องไปนับสิบครั้งให้ฟังทุกครั้ง ยกเว้นครั้งที่ตัวเองโดนปฏิเสธสินะ

“ว้าย ตายแล้ว คุณหนูเ็นก็เคยโดนปฏิเสธกับเขาด้วย”

อริษาทำได้แค่มองค้อนโดยไม่ได้ตอบโต้อะไร ก่อนจะเป็นใจอื่
เองที่พุดกลับมาเสียงดัง

“เดี๋ยวนะ แกเคยเจอเขามาก่อน นังเ็น นี่มันเนื้อคู่แหหรือเปล่า
แม่หมอก็บอกว่าเคยเจอกันมาก่อน”

อริษากลอกตามองบน หากว่าวรินทร์คือเนื้อคู่จริง เขาจะปฏิเสธ
เธอทำไมกัน

“ฉันเ้างี้ ลองไปขอยืมเงินเขามาก่อนก็ได้ อย่างน้อยก็แก้ปัญห
ได้ข้อหนึ่ง”

“ขวัญ แกได้ฟังที่ฉันบอกใหม่ว่าเขาไม่ชอบฉัน แล้วอยู่ดีๆ เข้าไป
ขอยืมเงิน เขาคงจะรีบเซ็นเช็คให้มั้ง” อริษาแย้งอีกรอบหลังจากได้ยิน
คำแนะนำของเพื่อน

“เสียตาย นี่ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่างเลยนะ”

“แกลองคิดดูสิว่าอะไรมันจะประจวบเหมาะ ครบครันในคน

เดียว ชนิดที่ช่วยแก้แก้ปัญหาได้หมด” ใจี่เสริมออกมาบ้าง

“จริง แกจะไม่ลองดูหน่อยหรือ” ขวัญชนกเห็นดีเห็นงามไปกับคำพูดของเพื่อนอีกคน

อริษาถอนหายใจออกมาเมื่อเพื่อนทั้งสองไม่ฟังเธอเลย

“ไม่เอาๆ อย่าไปยุ่งกับเขาเลย นะๆ หากคนอื่นเถอะ”

ขวัญชนกยกมือขึ้นกอดอก มองท่าทางมีพิรุณของอริษาที่ไม่ยอมสบตาเวลาพูดแล้วนึกประหลาดใจ น้ำเสียงก็ฟังดูน่าสงสัย ในเมื่อหาคนตรงตามคำทำนายได้แล้ว อีกทั้งยังเป็นคนรู้จักกันมาก่อน ไม่ต้องถึงขั้นขอให้เป็นแฟน แต่แค่ไปขอให้ช่วย ก็ไม่แน่ว่าวรินทร์อาจจะยอมช่วยมาเป็นไม้อัดหมาให้ก็ได้ แต่เพื่อนรักกลับบ้ายเบี่ยงจนเธออดถามออกมาตรงๆ ไม่ได้

“แกชอบคนนี้หรือ”

“จะบ้าหรือ เขาเคยปฏิเสธฉันนะ” อริษาโบกไม้โบกมือ เล็กๆ อย่างคนเสียอาการ ทำเอาขวัญชนกหัวเราะอย่างรู้ทัน เธอกับอริษาเป็นเพื่อนกันมานาน มีหรือจะไม่รู้นิสัยใจคอกัน

“นั่นไง แกชอบคุณวรินทร์”

“ฉันก็ชอบนะ หล่อขนาดนี้” ใจี่ล้ำทับพลาถยกนิตยสารหน้าที่มีรูปของชายหนุ่มมาแนบแก้ม

“นั่งใจี่หยุด” ขวัญชนกหันไปหาเพื่อนลูกครึ่ง ก่อนจะกลับมาที่อีกคนพร้อมรอยยิ้มกรุ้มกริ่ม “พวกฉันช่วยแก่ได้นะ”

อริษาไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร นอกจากยิ้มแหยๆ กลับไปให้ จริงอยู่ว่าเธอเคยเจอกับวรินทร์ แถมยังชื่นชอบรูปร่างหน้าตาและความสุภาพของอีกฝ่ายที่ปฏิบัติต่อเธอยามเจอกันครั้งแรก จากนั้นก็โดนฟ้าฟาดเข้ากลางใจเมื่อเขาปฏิเสธการดูตัวและไม่มาพบกับเธออีกเลย คล้ายรังเกียจกันนักหนา อริษาคิดว่าแค่ปฏิเสธกันเธอพอเข้าใจได้ แต่ถึงขั้นไม่พบไม่เจอกันมันชักจะมากเกินไป หญิงสาวอยากลองทักไป

พูดคุยสานต่อ แต่ใจไม่กล้าพอ ทำได้แค่คอยติดตามความเคลื่อนไหว
ของอีกฝ่ายเงียบๆ แอบนึกสมน้ำหน้าเขาไม่น้อยที่ชายหนุ่มยังคงตัว
เป็นโสด ก็อย่างว่าแหละนะ อายุอานามไม่ใช่บ่อยๆ จะหาคนมารักมา
ชอบก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย

2

เพราะเป็นเพื่อนรักที่ล้มหัวจมท้ายกันมาหลายปี อริษาจึงยอมเล่าให้เพื่อนทั้งสองฟังว่าเธอชื่นชอบวรินทร์จริง แต่ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะต้องครอบครองเขา ที่ผ่านมาจึงไม่เคยพยายามกลับไปในชีวิตของอีกฝ่ายหลังโดนปฏิเสธในคราวนั้น

“เอน ถ้าแกทำให้คุณวรินทร์ชอบแกได้ แกก็จะแก้ปัญหาได้หมดเลยนะ”

“ถูกของยายขวัญ ดีกว่าจะไปจ้างใครก็ไม่รู้มาเล่นละครตบตา แกคิดดูนะ ต้องโดนใครก็ไม่รู้ถูกเนื้อต้องตัว แยกหน่ได้หรือยายเอน ถ้าเป็นคนที่แกปลื้มอยู่แล้ว แกก็มีแต่ได้กับได้” โจ้รับสมทบ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับภาพที่กำลังจินตนาการ

“มันไม่ง่ายแบบนั้นนะสิ” อริษายอมรับออกมาตรงๆ การที่วรินทร์ครองตัวเป็นโสดนั้นอาจเป็นเพราะเขาเลือกมากก็ได้ อีกอย่าง... เขาไม่ได้ชอบเธอนั้นคือปัญหาใหญ่

“แกยังไม่ได้สู้เลย จะยอมแพ้แล้วหรือ” ขวัญชนกเกลี้ยกล่อม

“ใช่ สู้เขาสิหญิง แกไม่เข้าใจสักนิดเลยหรือว่าทำไมเขาถึงไม่ชอบแก”

“ก็คนมันไม่ชอบไง ต้องมีเหตุผลอะไรอีก”

“งั้นก็คิดซะว่าทำเพื่อตัวเองก่อนตาย”

“ใจอ้อ ฉันไม่ได้กำลังจะตาย” อริษาเสียงดังใส่เพื่อน

“มีชีวิตอยู่โดยไม่สู้เพื่อความรักรักก็เหมือนคนตายทั้งเป็นนั่นแหละ” ชายหนุ่มหัวใจหญิงเซิดหน้าตอบ

ขวัญชนกปรบมือเสียงดังให้แก่คำพูดโลโก้โคซซของเพื่อน มองหน้าอีกฝ่ายอย่างชอบใจ แล้วเจ้าตัวก็พุ่งออกมาไม่หยุดคล้ายเครื่องติด

“จะว่าไปฟีลก็น่าประทับใจนะ อย่างน้อยเขาก็กล้าทำเพื่อหัวใจตัวเอง ชอบกับบอกว่าชอบ รักก็กล้ารัก ไม่เหมือนคนแถวนี้ แค่จะทำอะไรสักอย่างเพื่อตัวเองยังไม่กล้าเลย”

ใจอ้อแอบยิ้มเมื่อเห็นอริษานิ่งอย่างคนกำลังใช้ความคิด

“ฉันเข้าใจว่าแกไม่อยากบังคับบีบบังคับใจใคร แต่ที่ผ่านมาก็ยังไม่เคยพยายามเลย แกแน่ใจจริงๆ เหรอว่าเขาไม่ได้ชอบแก”

อริษาตอบตัวเองในใจว่าช่วงเวลาที่เขาติดต่อกันไปนั้นก็ถือเป็นเครื่องยืนยันแล้ว ผิดกับเพื่อนรักที่ไม่ยอมหยุด

“ลองทำตัวเป็นน้ำหยดใส่หินดูสิ หินอาจบอกรอมานานแล้วก็ได้”

อริษาแค้นหัวเราะให้แก่คนช่างเปรียบเทียบเปรยในวันนี้ แล้วทำหน้าที่หวาดผวาเมื่อคิดภาพตาม กลัวว่าหินก้อนนั้นจะล้มทับตัวเธอก่อนนะ ลี

ท้ายที่สุดคนที่มักถูกเพื่อนบอกเสมอว่าเป็นคนขี้้ออน แท้จริงก็ยังเป็นคนใจอ่อนที่พร้อมคล้อยตามคำพูดหวานลุ่มของเพื่อนเสมอ หญิงสาวจึงหน้ามึตตามัวผลตอบตกลงร่วมแผนการ ‘ปิดประตูตีเสื่อ’ แผนที่จะทำให้อริษาได้ใกล้ชิดกับวรินทร์

ขวัญชนกกับใจอ้อขึ้นอาสาเป็นคนตามสืบความเคลื่อนไหวของ

เป้าหมาย จนทราบว่านายธนาคารหนุ่มมักออกมาสังสรรค์ทุกคืนวัน
ศุกร์กับเพื่อนของเขาที่ผับแห่งหนึ่งเสมอ หลังจากนั้นใจอีกก็เป็นฝ่ายฝึก
ซ้อมเตรียมความพร้อมให้อริษา จนมั่นใจว่าเพื่อนรักจะไม่ไปปล่อยไก่
ให้ชายหน้าก็ถึงเวลาลงสนามจริง

“ฉันไม่ทำแล้วได้ไหม” อริษาทามพลงบีบมือเข้าด้วยกัน รู้สึก
ว่ามันเย็นผิดปกติ สายตาจับจ้องไปยังชั้นหนึ่งของสถานบันเทิงแห่งนี้
ซึ่งคลาดคล่าไปด้วยนักเที่ยวราตรีทั้งชาวจรและชาวประจำ ที่พากันมาปลด
ปล่อยอารมณ์ให้ไหลไปกับเสียงเพลงและเครื่องดื่มมีนเมา

“ไม่ได้ มาถึงขั้นนี้แล้ว” ใจอึ้รับพูด กลัวเพื่อนจะวิ่งร้องไห้หนีไป
จึงยึดแขนน้อยไว้มัน

โชคดีที่นึ่งกันอยู่ตรงโซนวีไอพี ไม่ต้องกลัวว่าหากมีใครผ่านไป
ผ่านมาแล้วจะผิดสังเกตว่าเหตุใดพวกเธอต้องมานั่งเบียดกันสามคน
ปล่อยให้อริษาฝั่งตรงข้ามว่างเปล่าไร้คนนั่ง

“มาแล้วๆ” ขวัญชนกเขย่าแขนเพื่อนที่นั่งตรงกลางอย่างแรง
เมื่อชายร่างสูงที่ตัวเองกับเพื่อนรอคอยมาเกือบค่อนคืนปรากฏตัว
พร้อมออร่าเปล่งประกาย

“เอน แกทำได้ จ้าที่ฉันสอนได้ใช่ไหม” ใจอึ้รับพูดให้กำลังใจ
ก่อนจะดันเพื่อนให้ลุกขึ้นยืน

อริษาจัดเดรสตัวสั้นที่รั้งขึ้นไปให้เข้าที่เข้าทาง หันมาสบตากับ
เพื่อนอย่างว่าวอน แต่โดนสองคนมองดูเป็นการตอบแทน

“แกไม่ได้จะไปฆ่าใครตายนะ ท่องไว้เพื่อนรักว่าแค่ไปหาโอกาส
ให้ตัวเอง ไปคะนองน้ำ ฟีนินของแกรอยู่” ขวัญชนกขู่เพื่อนแล้วซ้ำ
กับคำพูดของตัวเอง รีบผลึกอีกฝ่ายเบาๆ ให้เดินไปยังทางเดิน

อริษาหันมองเพื่อนทั้งสอง คิดในใจว่าเธอแค่ต้องการความช่วยเหลือ
เหลือจากชายหนุ่ม และอยากได้โอกาสใกล้ชิดเขาเพียงสักครั้ง ร่างบาง
จึงสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดสร้างคามอึดเหนี่ยวให้ตัวเอง กักเก็บความ

กลัวไว้ในใจแล้วก้าวไปหาเป้าหมายด้วยความมุ่งมั่น

โต๊ะของวรินทร์กับเพื่อนอยู่มุมในสุดคนละฝั่งกับอริษา ซึ่งฝั่งนี้มีเพียงสามสี่โต๊ะเน้นความเป็นส่วนตัวมากกว่าบริเวณอื่น ครั้นมีหญิงสาวหน้าตาสวยหวาน รูปร่างสะอิดสะเอองเดินตรงเข้ามา จึงเรียกสายตาคอนทั้งโต๊ะได้เป็นอย่างดี

“สวัสดิ์คะ พี่วิน” อริษากล่าวทักชายหนุ่มวัยสามสิบหกปี หนึ่งในผู้บริหาร ‘เจเอ็นแวงค์’ ธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งของประเทศ บั้นท้ายยิ้มให้หวานหยดเท่าที่จะทำได้

วรินทร์ขมวดคิ้วเล็กน้อย กวาดตามองร่างบางตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แสงไฟสลัวทำให้มองเห็นอีกฝ่ายได้ไม่ชัดเจน รู้เพียงแค่ว่าดวงตากลมโตนั้นสะอิดใจเขาอย่างน่าประหลาด

“เอินเองคะ”

วรินทร์นั่งไปอีกครึ่ง ที่ผ่านมามีผู้หญิงชื่อเอินเพียงคนเดียวที่เขารู้จัก เขาเผลอกวาดตามองร่างบางในชุดเดรสสั้นรัดรูปอีกครั้ง เมื่อภาพจำของเธอในวันวานช่างต่างกับลูกสวยเฉียวในวันนี้

อริษาเริ่มเย็นไม่ติดเมื่อชายหนุ่มยังนั่งเฉียว จนคิดว่าเขาอาจจำเธอไม่ได้ หรือไม่ก็คงไม่ยอมรับสนทนาด้วย แต่จำต้องขมความอายแล้วเอ่ยเสียงหวาน “ขอเอินนั่งด้วยได้ไหมคะ”

วรินทร์ได้สติจึงเชื้อเชิญด้วยการตบลงบนโซฟาหนุ่มที่ว่างข้างกายหันไปกระซิบบอกหญิงสาวอีกคนที่นั่งเบียดตัวเองอยู่อีกด้านให้ลุกออกไป พริตตีสาวสวยประจำร้านที่ถูกเรียกมาทำหน้าที่บริการทำหน้าบูดบึ้งอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยิ้มตอนที่มิธธนบัตรสีเทาหลายใบยัดใส่มือเป็นการปลอบใจ ร่างระหงพนมมือไหว้อย่างนอบน้อมแล้วรีบลุกหายไป

อริษาเฝ้ามองกับภาพที่เห็น ไม่รู้ว่าตัวเองคิดผิดหรือคิดถูกที่วิ่งจะเล่นกับไฟเซนเขา แต่ก็มาไกลเกินกว่าจะถอยกลับได้แล้ว หญิงสาวจึงนั่งลง หันไปส่งยิ้มบางๆ “ไม่เจอกันนาน พี่วินจำเอินได้ไหมคะ”

“จำได้สิครับ น้องเอนมาเที่ยวเธอ” วรินทร์แกลังตอบทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังพยายามนึกอยู่นาน

“พอดีเพื่อนชวนมาค่ะ เห็นพี่วิน เอนเลยเข้ามาทัก” อริษาพูดพลางเอื้อมมือไปหยิบเมนูที่วางอยู่บนโต๊ะ จงใจก้มตัวต่ำอย่างยั่วชวนคนข้างกาย

วรินทร์สูดลมหายใจเข้าออกอย่างอดกลั้นตอนเหลือบเห็นความอวบอิมที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้ชุดรัดรูปคอคว้านลึกลับ แผลงใจที่สาวน้อยคนนี้ได้เปลี่ยนไปจากครั้งที่เจอกันมากเหมือนเป็นคนละคน ชายหนุ่มยังไม่ทันได้พูดต่อก็โดนเพื่อนที่มาด้วยแทรกขัด

“ไม่คิดจะแนะนำเลยเธอไอ้คุณวิน” สิริภพร้องถามออกมาพร้อมๆ กับการ์นต์ที่รีบพยักพืดอย่างเห็นด้วย

“นี่น้องเอน” วรินทร์เริ่มแนะนำ “ส่วนนั่นเพื่อนพี่ครับ ชันกับกานต์”

อริษากล่าวทักทายเพื่อนของเขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทำเอาบรรยากาศทั้งโต๊ะสดใสขึ้นมาทันตา พูดคุยกันสองสามประโยค จากนั้นเธอก็กลับมาให้ความสนใจเป้าหมายของตัวเองต่อ โดยที่เพื่อนของชายหนุ่มก็เปิดทางให้เป็นอย่างเป็นใจ

“พี่วินมาที่นี้บ่อยไหมคะ”

“ไม่บ่อยครับ แต่แนะนำได้ว่าอะไรเด็ด” ชายหนุ่มโกหก ทั้งที่จริงแล้วเป็นขาประจำของที่นี่

เช่นเดียวกับอริษาที่อยากแบะปากกับคำตอบนั้น แต่ต้องบั้นหน้ายิ้ม แถมถือวิสาสะวางมือน้อยบนหน้าตักอีกฝ่ายอย่างจงใจ

“จ้ะนรภกวนด้วยนะคะ”

วรินทร์เสียววูบในช่องท้องกับสัมผัสแผ่วเบาที่นั่นจนนึกประหลาดใจตัวเอง ที่ผ่านมาโดนแตะเนื้อต้องตัวไม่น้อย ไม่คิดเลยว่าจะหวั่นไหวกับคนตัวเล็กที่เคยมองข้ามไปเมื่อครั้งอดีต

อริษานั่งเบียดกายอยู่ข้างเขาจนกระทั่งพนักงานนำเครื่องดื่มที่
วรินทร์เป็นคนสั่งให้มาเสิร์ฟ ยกขึ้นจับปลางคิดในใจว่าเขาสั่งเครื่องดื่ม
ให้เธอเข้มข้นขนาดนี้ กะจะมอมเธอหรืออย่างไร แต่ขอโทษนะคะพ่อนาย
ธนาคาร รู้จักอริษา ข้างกระที่บโรงน้อยไปเสียแล้ว

“น้องเียนดูไม่เหมือนเดิมเลยนะครับ” วรินทร์พูดสิ่งที่คาใจออก
มา ขณะนั่งมองเธอจับเครื่องดื่มดีกรีแรงพร้อมสายตาเย้ายวนของอีก
ฝ่ายที่มองเขาแทบจะตลอดเวลา

“โตขึ้นมั่งคะ” หญิงสาวในวัยยี่สิบหกปีตอบแล้วหัวเราะเบาๆ
ก่อนจะชวนชายหนุ่มคุยต่อ “พี่วินสบายดีนะคะ เียนไม่เจอนาน
เลย” หญิงสาวเน้นเสียงทำประโยคจนวรินทร์สะอึกไปเล็กน้อย ก่อน
จะปรับสีหน้าให้สลดลง พร้อมเอ่ยตอบเสียงเศร้า

“ไม่ค่อยดีเท่าไรครับ”

สิรภพกับการันต์เงยหน้ามองเพื่อนรักทันที เห็นคนเล่นบทนำ
สงสารแล้วยิ้มพร้อมกัน มองละครฉากใหญ่ที่เพื่อนกำลังแสดง ดูท่า
สาวหน้าหวานคนนี้จะไม่รอดฟันเขี้ยวเสือที่จ้องขย้ำเป็นแน่

“เป็นอะไรคะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า” อริษาแสวงถาม เลื่อน
มือไปวางบนหน้าตักเขาอย่างจงใจ

“พี่เล็กกับแฟนครับ” วรินทร์พูดความจริง เพียงแต่เลิกมา
หลายปีแล้ว น่าจะช่วงที่ไปดูตัวกับเธอเมื่อสามปีก่อนนั่นแหละ

“พี่วินอย่าเศร้าไปเลยนะคะ” หญิงสาวแก้มปลอบ สามปีที่
ตามเขาอยู่ในเงา เธอรู้ว่าวรินทร์ไม่เคยมีแฟนหรือเขาจะแอบคบใคร
แล้วเธอไม่รู้

“จริงๆ เรื่องก็ผ่านมานานแล้ว พี่ควรจะมีได้แล้วล่ะ”

สิรภพกับการันต์เปลี่ยนมาตั้งใจฟังโดยไม่สนใจดูเขาที่นั่งประกบ
อยู่ อยากรู้ว่าเพื่อนตัวดีจะไปจบที่ตรงไหน กล้าพูดมาได้ว่าไม่ลืม ทั้ง
ที่ความจริงวรินทร์จำผู้หญิงคนนั้นได้หรือเปล่านั้นไม่รู้

“งั้นวันนี้ดื่มให้ลึ้มเลยดีไหมคะ” อริษายิ้มให้เมื่อหาทางเข้าแผนตัวเองจนได้

วรินทร์ส่งยิ้มเศร้าๆ ให้เป็นคำตอบ

“เงินทำค็อกเทลเป็นด้วยนะคะ วันไหนว่างๆ ให้เงินลองทำให้ชิมได้นะ”

“เหอครับ ถ้าอยากชิมวันนี้เลย ได้ไหมครับ” วรินทร์สอดแขนไปด้านหลัง โอบคนตัวเล็กเข้าหาตัวเอง

สิ่งที่เห็นและได้สัมผัสตอนนี้คือ อริษารูปร่างบอบบาง เอวคอดเล็ก ส่วนหน้าอกที่เบียดแนบอยู่กับอกเขานั้นคงต้องขอพิสูจน์อีกครั้ง เธอทำเขาเก็บอาการได้ยากลำบากเหลือเกิน อยากจับย่ายลูกแมวตัวนี้ขย้ำจนจะทนไม่ไหวแล้ว

“คืนนี้เลยเหอคะ ให้ไปดีไหมนะ” หญิงสาวแสวงงทำท่าคิด ท่าทางเอียงอายอย่างน่าเอ็นดูนั้นทำเอาอีกคนใจเต้นโครมคราม อยากไล่เพื่อนให้ลุกไปโต๊ะอื่นแล้วจับเธอพืดเสียดกลางร้าน

ช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา เขายู่อยู่กับโพรเจกต์ใหม่ของธนาคารทำให้ไม่มีอารมณ์จะปลดปล่อย แม้จะออกมาสังสรรค์กับเพื่อนแจกเช่นปกติก็ตาม พอวันนี้ที่งานได้รับการอนุมัติแล้ว ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอกับอริษา หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม แวดตาเจ้าเล่ห์คล้ายจิ้งจอก ยั่วเขา นึกขอบคุณสวรรค์ที่ช่างส่งเธอมาได้ถูกจังหวะ คืนนี้ได้ได้รุ่งแน่

“ไปเถอะครับ พี่อยากชิมจะแยะแล้ว” ชายหนุ่มก้มลงกระซิบเสียงแหบพร่า

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เหยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยดวงตากลมโศกหวานหยาดเยิ้ม “ห้องพีวีหรือห้องเอดดีคะ”

วรินทร์ไม่ตอบคำถาม แต่จุดมือน้อยให้เจ้าตัวลุกยืนขึ้น แล้วหันไปบอกเพื่อนสองสามคำ ก่อนจะกึ่งลากกึ่งจูงคนตัวเล็กออกมาจากร้านทันที ส่วนสิริภพและการ์นต์ถึงกับต้องจดสติใหม่ของเธอเพื่อ

บันทึกไว้เชิดชูเกียรติที่มาเร็วเคลมเร็วเป็นประวัติศาสตร์

อธิษฐานขอให้ชายหนุ่มที่ขับรถเร็วคล้ายจะเหาะได้ไปยังที่พักของเธอ แทนที่จะเป็นโรงแรมตามที่เขาบอกในตอนแรก วรินทร์ไม่ได้ลังเลที่จะทำตาม ชายหนุ่มขับไปตามทางที่เธอบอกจนมาถึงคอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใจกลางเมือง

“พี่วินจะดื่มอะไรดีคะ” อธิษฐานตอนพากันเข้ามาในห้องพักขนาดใหญ่ ภายในแบ่งเป็นโซนนั่งเล่น ครีว และห้องนอนด้านในสุด

“อะไรก็ได้ครับ” ชายหนุ่มตอบพลางกวาดตามองไปรอบๆ ห้องที่สะอาดสะอ้าน ดูเป็นระเบียบเรียบร้อย

อธิษฐานหายเข้าไปในครีวไม่นานก็กลับมาพร้อมแก้ววิสกี้ในมือ และส่งให้ชายหนุ่มที่นั่งคอยอยู่

“พี่ขอน้ำเปล่าด้วยได้ไหมครับ”

อธิษฐานจำใจเดินกลับไปหยิบน้ำมาให้ตามที่เขาต้องการ และยิ้มหวานหยดเมื่อเห็นว่าน้ำสีเหลืองอำพันเมื่อครู่ไม่เหลือสักหยด

ชายหนุ่มดึงมือน้อยให้เธอล้มลงไปนั่งด้วยก้นบนโซฟากลางห้อง ผลักร่างเล็กเบาๆ แล้วตามไปคร่อมทับ สองมือหนาลนลานปลดกระดุมเสื้อตัวเอง พร้อมก้มลงหมายชิมความหวานจากริมฝีปากบางตรงหน้า อธิษฐานเบี่ยงหน้าหลบได้ทัน ผลักอกเขาออกอย่างไม่จริงจัง

“ทำไมรีบร้อนจังคะ”

“จะได้สนุกกันนานๆ ไรครับ”

“เราได้สนุกกันนานแน่ค่ะ” มือน้อยลูบไล้ใบหน้าหล่อเหลาเล่นอย่างซอบใจ เลื่อนไปปิดปากเขาอีกครั้งตอนที่โดนจูบอีกรอบ จนอีกคนส่งเสียงออกมาอย่างขัดใจ

“เอนอยากอยู่ข้างบน”

วรินทร์ชนลูกชู้กับคำบอกง่ายๆ นั้น ก่อนจะรีบตัวร่างบางให้

เกยอยู่บนตัวเขาอย่างที่ยึดฝ้ายร้องขอแทบจะทันที

“พี่วินอยู่เฉยๆ แล้วให้เอนทำให้ได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับพร้อมความร้อรรุ่มในกายที่แทบจะปะทุออกมา แล้วยิ่งแทบระเบิดเมื่อมีोन้อยลากได้ผ่านหน้าอกเขาอย่างแผ่วเบาไปจนถึงขอบกางเกง

อริษาค่อยๆ แกะหัวเข็มขัดออกช้าๆ ปลดกระดุมอย่างเนิบนาบ แต่เสียวซ่านไปทั้งใจของคนคอย วรินทร์มองการกระทำนั้นคล้ายเด็กหนุ่มใจแตกที่เพิ่งหัดลองของเป็นครั้งแรก ทั้งที่ปกติเขาคือเสือนในสนามที่จ้องจะขย้ำเหยื่อเสมอ

อริษาเงยหน้าขึ้นสบตาก้เห็นว่าอีกฝ้ายมองมาด้วยสายตาทะเยียดเยิ้มอย่างไม่ปิดบัง มือบางลูบวนเป้าตุงที่หนุนเด่นตรงหน้าผ่านผ้าเนื้อหนาอยู่นาน ไม่ยอมสัมผัสโดยตรง ชายหนุ่มส่งเสียงครางเป็นระยะจนเงียบหายไป ร่างบางจึงเงยหน้าจากจุดยุทธศาสตร์กลางกาย เห็นว่าชายหนุ่มหลับตาพริ้มไปเสียแล้ว หญิงสาวสะกิดเรียกเขาอยู่ครู่ จนแน่ใจว่าหมดสติไปแล้ว ร่างเล็กจึงรีบลุกขึ้นกระโดดหนี สาวทำไปยังไม่ทันดูหน้าห้อง เปิดกระชากออกแล้วโวยวายกับคนที่ยืนรออยู่

“ไหนบอกแบบแรง นี่ฉันต้องเปลื้องมือไปตั้งนาน”

“ก็ที่ร้านบอกกินน้บูบหลับบ้บ” ขวัญชนกตอบแล้วเดินตามใจผู้ร่วมชบวนการมาด้านใน พวกกันหยุดยืนมองชายหนุ่มที่นอนแน่นิ่งไปแล้วอุทานออกมา

“ชาวมาก แก่ไม่เอา ฉันขอนะ”

“ยายขวัญ” อริษาเอ็ดเพื่อนไม่จริงจัง สายตามองตามเพื่อนแล้วเห็นว่าหน้าอกนั้นขาวโม่ของจริง จนแผลอกสีน้าลายดั่งเอือก

“แน่ะ แล้วทำเป็นห้ามฉัน”

“เร็วเข้าเถอะ เดียวได้ตื่นขึ้นมาก่อน” อริษารีบชวนเพื่อนให้กลับมาไฟท์เรื่องเดิม

สองสาวรูปร่างบอบบางทำท่าจะช่วยกันลากชายหนุ่มที่ตัวใหญ่ เป็นสองเท้าของพวกเขา เธอ จนโดนใจที่ซัดออกมาเสียก่อน

“หยุด ฉันจะเสียสละแบกให้เอง”

“ไม่รอพวกฉันลากไปถึงหน้าห้องนอนก่อนล่ะค่อยบอก” อริษา หันไปมองหน้าคนเสนอตัว จากนั้นจึงรีบวางชายหนุ่มที่หมดสติลงตาม เดิม

ใจที่เบะปากให้เพื่อน เดินเข้ามาจับช่วงต่อ แม้จะไม่ได้มีรูปร่าง ใหญ่กำยำตามยีนเด่นของคนตะวันตก แต่เพราะชอบออกกำลังกาย จนแข็งแรง พิถีพิถันอยู่เสมอ ทำให้หนุ่มลูกครึ่งที่ภายนอกดูผอม บางสามารถพุงคล้ายแบกวรินทร์ที่มีความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดลิบห้า เซนติเมตรมาถึงที่หมายได้โดยไม่เอ่ยปากขอแรงช่วยจากสองสาว ลักแอะ

“สุดยอด” อริษาร้องออกมา พร้อมขวัญชนกที่ปรบมือให้เพื่อน ที่พาวรินทร์มานอนแหมะบนเตียงได้สำเร็จ

“แกจะปรบมือให้คุณวินเขาตื่นขึ้นมาหรือยังงัย” ใจอัสร์อ้างว่า พลังลึมหินนอนท่าท่าจะถอดร่างชายหนุ่มที่นอนแน่นิ่งอยู่

“ใจอัสร์จะทำอะไร”

“เหนื่อย ขอนอนพักแป็บ ทำไม หึงเหรอ”

“เปล่า แค่อยากรีบทำให้มันเสร็จๆ ไป” อริษาอีกอึกอ้างถึง แผนการ

“งั้นก็เชิญออกไปข้างนอกสิ อยากเห็นของดีหรืองัย”

ขวัญชนกพยักหน้ารัว ก่อนจะยืนยันด้วยคำพูดอีกครั้ง “อยาก เห็น”

“เพื่อนฉันแต่ละคน” อริษาสา่ยหน้าแล้วลากเพื่อนรักออกมารอ ด้านนอก ปล่อยให้ใจอัสร์ยังเป็นผู้ชายจัดการเปลื้องผ้าของอีกคนเพียง ล้ำพัง

สองสาวยืนรออยู่ไม่นาน ใจก็ชะโงกหน้าออกมาบอกคนทั้งคู่
ว่าเรียบร้อยแล้ว อริษากับขวัญชนกจึงพากันเดินตามกลับเข้าไป

“แกแอบดูรีเปล่าใจอี” ขวัญชนกรีบถามเพื่อนที่หน้าแดง หูแดง

“นิดหน่อย งานดีมาก ยายเอนแกปล้ำเขาเลยใหม่ ฉันทเชียร์”

“ไอ้บ้า” อริษาร้องตอบเพื่อน ค่อยๆ สอดตัวไปได้ผ้าห่มผืนหนา
แล้วปลดชุดตัวเองออกให้เหลือเพียงชุดชั้นใน ก่อนจะหยิบโทรศัพท์
ออกมาถ่ายรูปตัวเองและชายหนุ่มที่นอนหลับตาอยู่

“พวกฉันกลับได้แล้วใช่ไหม” ใจก็ถามหลังอริษาวางโทรศัพท์ไว้
บนโต๊ะข้างเตียงพร้อมทำท่าขยับตัวจะลุกออกมา

“เฮ้ย เดี่ยวสิ อีกนานกว่าจะตื่น พวกแกอยู่เป็นเพื่อนฉันก่อน”

“ไม่ ฉันง่วง ฉันทกลับไปนอน” ขวัญชนกรีบพูด พร้อมๆ กับ
อีกคนที่พูดติดตลก

“กระผมก็ขอตัวเช่นกันขอรับคุณหนูเอน”

จากนั้นทั้งสองก็รีบหายตัวออกจากห้องไปราวกับพายุ อริษาได้
แต่มองค้อนตาม สายหน้าอย่างอ่อนใจ ไหนว่าจะไม่ทิ้งกัน พวกตัว
แสบ

พอได้ยินเสียงประตูปิดลง อริษาก็ตั้งใจจะออกมาจากห้อง
เพื่อรอเวลาที่คาดว่าชายหนุ่มจะรู้สึกตัวแล้วค่อยกลับมาทำตามแผน
เดิม แต่ยังไม่ทันจะขยับก็โดนมือหนาวาดมาพาดผ่านลำตัวทำเอาเธอ
ตกอกตกใจ ค่อยๆ หันไปมองก็ยิ่งเห็นชายหนุ่มหลับอยู่ จึงค่อยเบาใจ
และหันกลับมา แต่กลับตัวซาวาบเมื่อเสียงทุ้มดังขึ้นมา

“คิดว่ายานั้นมันได้ผลจริงๆ เหรอ”

อริษาหันขวับไปมองด้วยความตกใจ ใบหน้าเริ่มเผือดสีตอนที่
ดวงตามเข้มมองมาอย่างเอาเรื่อง

“ตื่นแล้วหรือคะ” อริษาทำใจดีผู้เสีย ในสมองคิดประมวลผล

อย่างรวดเร็วว่าควรทำอย่างไรต่อดี

“ใช้คำว่าตื่นคงไม่ค่อยถูก เพราะยังไม่ได้หลับเลย”

วรินทร์หลบไปเห็นตอนที่หญิงสาวเต็มอะไรบางอย่างลงในแก้ววิสกี้มันตั้งแต่ว่าง จึงอาศัยจังหวะที่เธอเผลอเทมันทิ้งเสีย ชายหนุ่มคิดเอาเองว่าอริษาคงไม่ใจกล้าบ้าบิ่นใส่ยากระตุ้นเพื่อทำให้เขาคึกไปกว่าเดิมแน่ จึงแก้งทำเป็นหลับหวังสังเกตอาการ แล้วก็จริงดังคาด อริษาต้องการให้เขาหมดสติจริงๆ

“พะ...พี่วิน ใจเย็นก่อน”

“ทำไม จะเอาอะไรมาให้พี่กินอีก”

“เปล่าค่ะ แต่เราคุยกันก่อนได้ไหมคะ” อริษาพยายามต่อรอง ส่วนคนโดนลูปคมไม่ฟัง ลุกขึ้นแล้วพรวดพราดออกจากห้องไปโดยไม่สนใจว่าตัวเองไม่มีเสื้อผ้าติดกายสักชิ้นเดียว

อริษาถอนหายใจด้วยความโล่งอก คิดว่าชายหนุ่มคงโกรธเลยจะหนีกลับ แต่ก็กลัวอีกรอบเมื่อเขากลับมาพร้อมแก้ววิสกี้ในมือ เธอพยายามเบือนหน้าหนีไม่มองทั้งแก้วและอะไรๆ ที่มันเด่นเป็นสง่าตรงหน้า

“ดื่มซะ แล้วมาสนุกด้วยกัน” เขาก็มั่นหน้าลงกระซิบแล้วฉวยโอกาสหอมแก้มวณนั้นอย่างมันเขี้ยวจนร่างบางผะหนักด้วยความตกใจ

“เอินยอมดื่ม แต่เราคุยกันก่อนได้ไหมคะ”

อริษาต่อรอง มั่นใจว่าชายหนุ่มคงไม่ได้ใส่ยาอะไรในแก้วนี้ เพราะเธอใส่ให้เขาไปหมดแล้ว พอเห็นเขานิ่งเงียบจึงยกแก้วกระดกรวดเดียวลงคอ ความเข้มของวิสกี้ชั้นดีที่แม้มีเพียงกันแก้วก็ทำร่างกายร้อนวูบวาบได้ แต่สำหรับคนคอแข็งเช่นเธอยังห่างไกลกับคำว่าเมาอยู่ดี หากคิดจะมอมกันก็ลืมไปได้เลย

วรินทร์ประหลาดใจไม่น้อยกับสติของคนตรงหน้าที่ดูจะ

สมประกอบบตี ก่อนจะยิ้มหยัน “เราได้คุยกันแน่คนสวย แต่หลังจากที่
พี่จัดการเงินเสร็จแล้ว”

อริษามองอีกฝ่ายที่จ้องมาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ “ไม่ อย่า
ทำอะไรเงินนะ” พุดจบก็ปาแก้วเปล่าในมือใส่อีกคน แต่เขาดันรับได้
พอดีบพอดี

“มากเกินไปแล้วนะ ถึงขั้นจะทำร้ายกันเลยเหรอ”

“ก็พี่วินไม่ฟังเงิน”

“เราเป็นคนเริ่มเอง จะมาโวยวายอะไรตอนนี้” ชายหนุ่มคำราม
ออกมา กระแทกแก้วลงบนโต๊ะข้างหัวเตียงแล้วคลานมาหาคนที่กำลัง
คลนลานจะหนี